

Ue aasta laul.

Wistil: Keik tulge minno jure nüüd.

Keik rahwas ülle ilma ma
Se wõttab rõõmsa melega
Nüüd Halleluja laulda!
Uut armo ue aastaga
On jälle taewast odata, —
Sest rõmolaulud kuulda.

Suur on mailm ja Jäsa arm,
Suur temma heldus, temma sõrm
Meid hoidma ja meid kaitsma.
Siis jägo meie lotus ka
Ja peale ikka liikmatta, —
Siis saab keik ello õitsma.

Oh Jäsand Jummal! taewa sees,
Keik mailm seisab sinno ees

Sel uel aastal jälle;
Mis ellab, ligub ilma peal,
Uut tanno annab jälle real
Ja tulletab sind mele.

Keik hädda, wallo wähhenda
Ja waeste foormat fergita
Ring anna termist, leiba!
Oh aita et sel aastal ka
Keik wagga kannatussega
Ei nurrise, ei kaeba!

**Mulne järg sest, fuida „soldat piis-
koppiks saab.“**

Ehk mällerate weel, armad luggejad, et
selle tükki järg senna jäi, kus funningas üt-
les: „Püksid mahha!“ —

Seält järjest rägib mees oia kalda peal
omma issale sedda luggu eddasi ja ütleb: —
Nüüd ma muud ei teadnud lota, kui et
läbbi lippe piddin jooksema, ja pallusin weel
wärrisedes: Armolinne funningas! ma pal-